

El president Barack Obama és envoltat pels assistents a una celebració d'una associació de veterans de guerra a Phoenix, el dia 17 d'agost.

Setge a Obama

WASHINGTON ■ Ricard González

Quan ja fa més de mig any de la investidura de Barack Obama, ningú ja no dubta que s'ha acabat la lluna de mel de la seva presidència. La popularitat del president ha baixat aquestes darreres setmanes prop de deu punts, i la seva reforma sanitària, el segell amb què vol passar a la història, es troba encallada. L'oposició republicana i els mitjans de comunicació conservadors han aconseguit que la meitat de la població desconfiï dels plans d'Obama per a reformar la sanitat, i fer-la universal. En bona part, ho han aconseguit utilitzant la demagògia. Per exemple, alguns líders republicans, amb Sarah Palin al capdavant, han estès la idea que la reforma inclourà *equips de la mort*, una mena d'òrgans burocràtics que decidirien qui ha de viure i morir per a estalviar diners. Així mateix, també s'han dedicat a anunciar

que, d'acord amb el pla, l'estat passaria a gestionar tot el sistema sanitari, avui majoritàriament a mans privades. Ambdues idees són falses, sobretot la primera, però ha resultat molt efectiva a l'hora de mobilitzar els sectors conservadors, que temen que el país abandoni un dels seus principis fonamentals: l'economia de lliure mercat. El paquet d'estímul de l'economia i el pla de salvament dels tres gegants automobilístics han disparat el deute públic, i s'escampa la por al si de l'Àfrica dretana que la reforma sanitària afegirà uns quants zeros al dèficit, cosa que duria el país al caire de la fallida, o bé a una pujada substancial dels impostos. Arran de la possibilitat real de perdre el debat sanitari, la qual cosa deixaria tocada de mort la presidència Obama, la Casa Blanca ha reaccionat rebaixant l'ambició de la reforma amb l'esperan-

ça d'arrencar alguns vots republicans, i poder presentar-la com una iniciativa bipartidista. La conseqüència ha estat una revolta de l'ala progressista del Partit Demòcrata, que no està disposada a renunciar –almenys no encara– als objectius plantejats a l'inici del tràmit legislatiu. El debat sanitari ha elevat la temperatura política a un nivell tan alt, que alguns veuen l'espectre de la violència política dels seixanta i setanta recorrent Washington. En alguns mitjans estivals d'Obama manifestants han lluit pancartes amenaçadores, i fins i tot han fet ostentació d'armes de foc. Mentrestant, els mitjans ultraconservadors acusen a Obama de “socialista”, “feixista” i “nazi”, un brou de cultiu que podria fer saltar la guspira de la violència d'extrema dreta, com ha alertat en un informe aquesta setmana un grup de drets civils.

Aquest cap de setmana Angela Merkel viurà un assaig electoral.

BERLÍN ■ Gemma C. Serra

Assaig general amb esprint. A Alemanya les campanyes electorals són tradicionalment tranquil·les. Més encara si de fa mesos les enquestes apunten que les generals del 27 de setembre seran una passejada per a la cancellera Angela Merkel i un *via crucis* per a l'aspirant, el seu ministre d'Affers Estrangers i candidat socialdemòcrata Frank-Walter Steinmeier. Tot sembla dat i beneït. Tanmateix, si més no a tres dels 16 *länder* es viu alguna cosa semblant a la passió en campanya: Saxònia i Turíngia, a l'est, i el Saarland, a l'oest, on es duen a terme eleccions regionals aquest diumenge, dia 30. A tots tres hi governa la Unió Cristiano-demòcrata de Merkel i a tots tres diuen les enquestes que hi continuarà com a força més votada. Això vol dir que aquesta mena d'assaig general serà l'estocada final als socialdemòcrates de Steinmeier? El sí o el no a la pregunta pot dependre d'un tercer: Oskar Lafontaine, anomenat el *Napoleó del Saarland* pels catorze anys que va ser primer ministre socialdemòcrata d'aquest *land* (del 1985 al 1998). Lafontaine vol tornar a manar al seu territori, ara al front de L'Esquerra, el partit nascut de la dissidència socialdemòcrata i el post-comunisme de l'est. Representa com ningú la ruptura amb la *traïció* a les essències socialdemòcrates que va ser per a molts companys la línia centrista de Gerhard Schröder. Des que va trencar-hi, en la sonada doble dimissió com a president de l'SPD i ministre de Finances, el 1999, sis mesos després d'arribar Schröder al poder, la socialdemocràcia viu amb el fantasma del ressorgiment de Lafontaine al cor.

Entrevista

“Els nord-coreans necessiten aliments per a la ment”

Young Howard

President de l'Open Radio For North Korea

Fa 4 anys que les ones de l'emissora sud-coreana Open Radio for North Korea (ORNK) superen cada dia la frontera més militaritzada del món per fer arribar als seus germans de Corea del Nord informació veraç sobre el món. Young Howard presideix un equip de quinze professionals de les ones format per sud-coreans i nord-coreans. Colze a colze treballen per obrir el camí, mitjançant la paraula, cap a la reconciliació d'un poble que viu dividit en dues nacions que tècnicament encara estan en guerra.

VICTOR PEREON

—Com va néixer ONKR?

—Fa deu anys vaig treballar a la frontera entre la Xina i Corea del Nord, ajudant els nord-coreans que sortien de Corea del Nord a cercar menjar al país veí. Els proporcionava menjar i refugi. Durant aquest temps vaig comprovar que tot i que fugissin per la fam, la seva mentalitat continuava essent lleial al líder, Kim Jong-il, que era al càrrec del seu benestar i que empenia polítiques que perjudicaven el seu poble. Em vaig adonar que no només

necessitaven menjar, sinó també aliments per a la ment.

—I quins són aquests aliments per a la ment?

—Emetem informació sobre com tenir cura de la salut, classes d'anglès, informació econòmica, cultural... D'una altra banda, com que el nord i el sud fa dècades que estan dividits, també emetem missatges privats dels parents que han quedat separats o dels familiars de persones segrestades pel règim i que hom creu que viuen al nord.

—És possible una veritable reconciliació entre els coreans?

—Només és possible mitjançant l'intercanvi de la veritat. Corea del Nord intenta evitar que el poble obtingui informació de l'exterior, cegant-los de la veritat. I això fa que la reconciliació sigui difícil. Els nord-coreans creuen que els sud-coreans i els americans, entre més estats, som malvats. La veritat els ajuda a entendre'ns millor i això contribueix al procés de reconciliació.

—Aleshores quan deserten i són refugiats polítics a Corea del Sud, com ho fan per fer front a la realitat del seu país d'acollida?

—Les fonts d'informació els renten el cervell durant tota la vida i quan arriben a Corea del Sud han de fer front a serioses dificultats perquè el país és diferent de com els havia dit el règim. Per això creiem que la nostra feina és molt important a l'hora de preparar-los per a la reconciliació entre tots dos pobles i la integració social.

—Què en pensa el govern sud-coreà, de la feina que feu?

—Neutrals: ni ens donen suport ni ens bloquen. Som molt independents perquè no tenim cap mena d'assistència per part del govern.

—Creieu que us hauria de donar suport?

—Nosaltres no agradem a Corea del Nord perquè no volen que el seu poble faci descobrir la veritat i per això el règim a vegades pot estar molt enfadat amb la nostra feina. Fins i tot miren de blocar el nostre senyal. A Seül preocupa si a Pyongyang no li agrada allò que fem i per això té poca tirada a donar-nos suport, perquè creuen que això podria provocar el règim.

Iris Mir
(Pequín)

Les enquestes que apunten a la CDU com a força més votada, a tots tres *länder*, també diuen a la lletra menuda que això no vol dir a que a la terra de Lafontaine no hi puguí haver relleu al poder. Es pronostica que a Turingia i Saxònia la CDU necessitarà un soci –siguin els socialdemòcrates, siguin els aliats naturals, els liberals. Res que faci tremolar ningú. Al Saarland, però, es podria donar el cas que entre l'SPD i l'Esquerra, potser amb els Verds, prenguin el poder al conservador Peter Müller. La pregunta és: això ajudarà els socialdemòcrates de cara a l'esprint per a les generals o serà un regal enverinat? El partit de Lafontaine és un proscrit com a soci fora del territori de l'est, a causa del component postcomunista. A Steinmeier pot no ajudar-lo gens això de veure el seu partit com a aliats de la força emergent on conviuen dissidència pròpia i els hereus de l'Alemanya comunista. Sobretot, si al damunt acaba passant que l'Esquerra de Lafontaine obté més d'un 20% i s'acosta més perillosament que mai a l'SPD.

ELECCIONS AMB VIOLÈNCIA A L'AFGANISTAN

Les eleccions presidencials que van tenir lloc a l'Afganistan dijous de la setmana passada, dia 20 d'agost, van ser envoltades d'un clima de violència. Els talibans van mirar de sabotejar els comicis, tot fent esclatar bombes i amenaçant de tallar un dit de la mà a tothom qui el duigués tacat de tinta, prova que havien anat a votar. Malgrat que el resultat oficial de les eleccions no se sabrà fins el mes de setembre, tot apunta que l'actual president, Hamid Karzai, renovarà el càrrec. L'amenaça dels talibans va fer que la campanya per a aquestes eleccions es duigués a terme –com mostra el soldat que apareix a la imatge, presa a Kandahar– enmig d'unes fortes mesures de seguretat.

Països Catalans

Pioner trasplantament de cara a la Fe de València

VALÈNCIA ■ Redacció

El cirurgià reconstructiu Pedro Cavadas (València, 1965) ha estat el primer especialista dels Països Catalans a dur a terme un trasplantament de cara, la primera operació d'aquestes característiques que es fa al món fora dels Estats Units, la Xina i França. L'organització de trasplantaments de l'estat espanyol (ONT), que dirigeix Rafael Matesanz, va anunciar prèviament que s'havien autoritzat tres trasplantaments d'aquesta mena a Barcelona (Vall d'Hebron), València (La Fe) i Sevilla i el primer que es faria dependria de la localització del donant. El pacient que ha rebut aquest primer trasplantament és un

El cirurgià Pedro Cavadas en una imatge d'arxiu.

canari de 43 anys que tenia la cara i la laringe malmeses per un càncer, i el donant ha estat un jove escandinau de 35 anys que va morir en un accident de carretera. L'operació va durar unes quinze hores, però el trasplantament fou tot un èxit, segons que informava l'equip mèdic de La Fe a l'hora de tancar aquesta edició, quan tot just havien passat les 48 hores que cal esperar per a observar que el receptor no faci cap mena de rebuig.

Cavadas ja havia estat pioner en el trasplantament de mans i braços: el juny del 2008 va fer el primer trasplantament de mà i braç a la colombiana Alba Lucía Cardona.

Quan es va assabentar que l'operació era factible perquè hi havia un donant compatible, Cavadas tornava de Nairobi (Kenya), on des del 2003 apleix diversos projectes per acostar la cirurgia reconstructiva moderna als habitants del país, donant prioritat als infants.